

Սիրտդ տէ՛ղն չի վերցնիր, մալըդ խորզը:
 Ուր տեղ հարմիր, անտեղ հարմուր:
 Հաց ու պանիր, կնի ու բանիր:
 Ինչ որ բործն ան կու գալ զգալը:
 Մտորանն տուջ վաղվան փուշը:
 Լսողին մէկ բաւ է, շլուղին հազարն ալ խեղ ջունի:
 Էնչ ինչ կիտէ քի տուշ ինչ է:
 Մէկ գէշը օխտը մահալայի զարար ունի:
 Տէւը զեղ գանձուր ըլլալ, երն կօխը քալ կու:
 Խեղը խրատն ինչ ընէ, սեւը սապուն ինչ ընէ:
 Առտուին էրէսը թուցիկուր ըլլաւ, թաթկէ էր կ'ընէ:
 Ամէն օր տէրտէրը փախալով շուտոր:
 Գողը գողէն գողացաւ, Աստուած վերէն զարմացաւ:
 Քրիստոսը մահացու մեղք է. քայք քրքենս պատարագի
 տեղ կ'անցի:

Ուղղորին մէկ երեսը սեւ, շտուղղին երկու երեսը:
 Սեւը սովորը կ'ուտէ, թանջ մուրը:
 Մարը տես, առէկեղ առ:
 Եանը հաշիւով սկնդեցին չի պղծուիր:
 Կանուկն ելլող զարին կալ չի համիր:
 Որու սուրը քսն, խաղը ծոցէն կը հանէ:
 Ածան պէտքէն մտորէն անուշ է:
 Համիրն քերածը քամին կը տանի:
 Աղկ կ'ընէ գին չունի:
 Խոշոր աշըք լուս չունի, հաստը թեւը ուժ չունի:
 Երտակ խօսքը էշուն կ'ըսեն:
 Հիմ' ուզիմ' մնալ զգէ:
 Հուրին շատ վազելը կտրելու նշան է:
 Հուրը իր քալած ծամբան կ'ընթայ:
 Պայց ամանը չունի ալ լզէ կու, կատուն ալ:
 Գէշ դրացիք մարդու մալի տէր կ'ընէ:
 Կաքմը իր կոթը չի տաշն:
 Լէպ ըսաւ, չէպէտե՛ղ շքսաւ:
 Էտօնի համար գիշերն ալ մէկ է ցորենն ալ:
 Երտակ մարդը տեղ չունի:
 Ամէն սեւ հազող տէրտէր չէ:
 Ուկին ազարէ է. քայք գնը մեծ:
 Գողունը գանահաթ մ'է, սորվէ քայք մ'ընէ:
 Ամէն կտր խծոր չէ:
 Թաթաւ օրը հաւերուն չուր տուող շատ կ'ըլլայ:

Հասարեց
 ՆԵՄՆ Գ. ԽՏԵՆԱՆ

ԲԱՆԱՍԵԳԴԱԿԱՆ

ԳՐԻՆԵՐՈՒՆԵ ՀՈՐԷ

Հատի՛ կու գաւ, հոյ՛դ՝ դու գովի՛ն ...
 Դաշտ կորեցի, չի՛ն ու ծովի,
 Ելա՛ն թանտե՛հ էիր կապտած,
 Դ. Անդրո Մարսին ու Արագած:
 Ժողկանց թաժակ չօղափնդի՛մ
 Բաշխեն մոր կեանք մեծ ափե՛րով,
 Մեղո՛ մերձեանս մեր դաշտերուն
 Քերէն մեզի գոհար՛ք գալուսն:
 Հայրածնիք սաստիկ մ՛մտ
 Որ մեր երկիր գնի թունը,
 Հիւսն ու սառնիք դուս մերձեցի.
 Հրաւեր կու տաւ մշակին ծիր:
 Սերմեր թռչի՛մ օրագրեց
 Մտնէ ի հող խոնաւ ու թաց,
 Կ'ըմբոստանան շարամբը,
 Լեռ կը թռչի՛ն եւ ի ծառիկ:

Խոնաւութիւն դուս կը ծծու ...
 Հեղքէ թունած մեղսկիկներ վէս
 Բռնի տանիս ի մէջ փոսիւմ,
 Ուր թառաղար յօնքան հոսիւմ:
 Կու գալ անաւ, թուսնի՛ն խոյնը,
 Դեմք մշակիմ աշխատանք,
 Թեղան գոհար՛ք, յիարէրան
 Օրինէ զաքնք ի յաւիտեան:

Գ. Գ. Մ.

ՆԵՐՅԻՆԵՐԻ ՕՐ

Ուր է շքեղ օր գնդիցիկ ...
 Ուր է գացնր պայծառ իմ յոյս ...
 Մեռ թռչի անկողն պատեր երկիւղ,
 Արեւ տեսնէ շր պարտ յոյս:
 Գալուսն գոհար՛ք է իմ կեանք,
 Զոր պարգեւնք իմ Անյայիւ:
 Զոր վայելիմ՝ անկողն թռնաթիւն,
 Աճիւն, յոյնիս եւ յաւազարիւ:
 Եղ, ո՛ւ արեւ, ցոյց իմ չի դէմք,
 Սփռէ պայծառ շողեղ յերկիր:
 Պարզի՛ թռնաթիւն, ստանա մոր յոյս
 Երկիր եւ մայր թռնապառիւ:
 Երբ յատկ օր՝ վրայ պաշտեցան
 Պիտի ծծիմ, հրք օղ մաքրու ...
 Աղէ դաշիկ անկողնիս անկողն:
 Դաշիկ, դաշտայ թռնաթիւն տխուր:
 Լիւ՛ յոյնիւր, դու աշխատ:
 Հերոք է ինչ ողբ անգ տուիր ...
 Օճ թող փայլի հայրեղանակ
 Արեւն շողեղ եւ շռնապառիւ:

Գ. Գ. Մ.

ՎԵՐԵՐԻՆԻԹԻՆ

(Palindrome.)

Անունն անդնդոց կը ծրփայ կըռնակը
 Ժեր մի ծնականքս զարեթ ի վեր.
 Սննդք եւ մասն միջնոմ՝ այս տննակը
 Մերթ է տննալն, եւ մերթ տննալն: —
 Աշքն ի ծով կապտ, թիւունք ժայռին՝
 Խորի հայտնի հեղալ մ'իւր չին փանդ.
 Դիցունայ մ'ալ ծնոք անգիծ այն քարն
 Դրոշմը է անցնալ զարոց բախտն ու քաղքը:
 ԳՆԴ--ՎՆԴ

ՆԵՐՅԵՐՈՒՆԻԹԻՆ

(Anagramme.)

Անթեւ, անտն եւ անշուն՛
 Թուց ցաւալ ու ծովը.
 Աշք մարդկան անմոռնը
 Դիտն պիտակ իր ծակովի.
 Մէկուն գու՛ճ խիստ ցանք,
 Միւսին կուտայ անտեղ: —
 Զարոց խըրտաւ էր գանի,
 Եւ էր խըթան ծուլ մանկան.
 Թագաւորազն իշխանի
 Մոնը ընկեր մի մական.
 Յետոյ նսեւ արցալից
 Գաւուն եղաւ փառակից:

ԳՆԴՈՒ--ԳՆԴՈՒ

